

Мортимер Моррісон задоволено посвистував крізь зуби, коли на узбіччі шляху з'явилася жовта попереджувальна табличка: «Обережно! Дорогу переходять кенгуру!».

Мортимерові Моррісону неодмінно хотілося поповнити свою крамницю чарівним кенгуру! Ці тварини такі кмітливі! Настільки кмітливі, що тікають чимдуж, щойно чують звук мотору...

Чоловік схвильовано ковзав поглядом уздовж дороги. Часу залишалось обмаль. Незабаром пором разом з автобусом відвезе його додому.

Поправивши сонячні окуляри на носі, він нахилився вперед, міцно стискаючи долонями кермо.

На пасажирському сидінні лежав, скрутившись клубочком, динго, дикий австралійський собака. З-за спини в нього витягував довгу шию страус ему, видивляючись у вікно. Дрімав задоволений качкодзьоб, якому не заважало навіть те, що на його животі бадьоро стрибав туди-сюди маленький милий тушканчик.

Пречудові чарівні тварини, і все ж, і все ж... Бракувало кенгуру!

Автобус котився по прямій магістралі. Сонце стояло в zenіті, змушуючи світитися землю. Величні дерева здіймались у темно-синє небо.

Містер Моррісон любив цей континент, який давав своїм мешканцям стільки свободи. У віддалених районах Австралії багаття можна було розпалювати де завгодно. А в містах він почувався досить вільно. Ніхто не сміявся, коли чоловік входив до бару в капелюсі з м'якими полями, пальті та шкіряних чоботах і замовляв келих пива. Йому привітно кивали головою, і він умить ставав частиною цього бару. Ніхто не дивувався, коли містер Моррісон зупинявся перед магазином на гуркітливому автобусі та купував собі плавки й сонцезахисний крем. І нікому не заважало, коли він...

Овва! Там, попереду, зграя кенгуру!

Мортимер Моррісон натиснув на гальма, відчинив дверцята та кинувся з автобуса. Приклавши руки до рота, він вигукнув:

— Це я! Мортимер Моррісон! Господар чарівної зоологічної крамниці! Чи мене хтось чу-у-у-у-ує?

Але зграя безтурботно погупала собі далі.

Ну, значить, ні. Розчарований Мортимер Моррісон повернувся до свого автобуса й лише набагато пізніше помітив, що крізь відчинені дверцята вліз маленький довгошерстий вомбат.

Минула година.

Біля евкаліптового лісу Мортимер Моррісон зупинив свого автобуса. Час перепочити!

Чоловік відчинив двері, щоб тварини могли також розім'яти ноги. Сам він покрокував витоптаною стежкою.

Так, що там із цими кенгуру? Мортимер Моррісон намагався пригадати, що він знає про них.

— Тримаються маленькими групами в негустих лісах, — бурмотів він. — Головним чином харчуються листям, бруньками, пагінцями або корою.

Що це було? Хіба не шелестіння?

Він зупинився та подивився навкру-
ги. Нічого. Але варто було лише підняти
голову, як він захоплено вигукнув:

— Ого!

Це була коала. Дуже гарний екземп-
ляр із м'яким пухнастим хутром та бли-
скучим носом. Тварина сиділа на гілці
та дивилася чорненькими очима-гудзика-
ми просто на чоловіка.

Мортимер Моррісон затамував подих.

Коала заговорила. Її речення лунали
так, наче тварина тренувалася багато
років.

— Ти Мортимер Моррісон? Господар
чарівної зоологічної крамниці?

Коли Мортимер кивнув, тварина
заворушилася. Передніми лапами вона
трималась за гілку, а задні протягнула
до землі.

Наче цирковий акробат, коала погой-
далася взад-вперед, витягнула спочатку
ліву лапу, тоді праву.

— Один, два, три, лови! — весело
промовила чарівна тварина, плюхнулась
униз та потрапила просто на руки Мор-
тимера.